

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — KONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strengre Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 89. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lanfpenisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een Vreeselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — Het Avontuur in het Gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelareshof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rooie Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 201. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van ze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort

PRIJS 60 CENTIEM

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

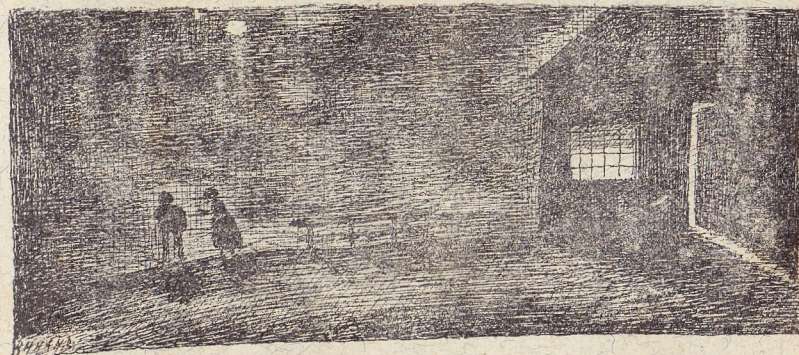
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS.

Nr. 184.

Tweede druk.

Het Spook van de Schelde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kontich

HET SPOOK VAN DE SCHELDE.

Greta, de dochter van den veerman, kwam verschrikt in huis geloopen.

— Vader, het spook is er weer! riep ze uit
Klaas, de veerman aan de Schelde, lachte

— Dwaas kind, zei hij. Aan een spook gelooven!

— Maar kom dan eens zien, vader...

— Waar?

— Op 't water... Een verlichte plek, als waarvan
Cornelus sprak.

De veerman ging buiten. 't Was een onstuimige
winteravond.

— Ge zult u bang gemaakt hebben voor de maan,
die door de wolken piept, en wat klaarte op 't water
werpt, meende hij.

Vader en dochter begaven zich naar den oever.

— Daar! zei Greta.

En inderdaad op de golven, te midden van den breedten stroom, scheen het of er een licht danste.

— 't Is de maan niet, erkende de veerman. En ook geen scheepslantaarn. Maar wat kan het dan zijn?

— Cornelus had het over een spook.

— Cornelus is een dwaashoofd. Er zijn geen spoken.

Zwijgend keek het tweetal eenigen tijd naar het flikkerend licht.

Klaas Moerman woonde alleen met zijn zeventienjarige dochter, Greta, een flink meisje. Ze verving dikwijls haar vader, om passagiers over den stroom te brengen van den Vlaamschen kant naar Zeeland. Er was hier nergens een brug over de breede Schelde. En wie van den eenen naar den anderen over moest, nam de veerschuit.

Klaas Moerman was de veerman, de schipper, die voor dat overzetten zorgde. Maar hij verdiende er niet genoeg mee en kweekte ook mossels op de banken. Daarvoor was hij soms heele dagen weg met zijn zeilboot en dan moest Greta in de kleine schuit de reizigers over brengen.

Eenzaam woonden ze op de Scheldedijk. Het dorpje lag een half uur gansch den polder in. Maar ze hadden toch bureu: de molenaar Liebaart, zijn vrouw, zijn dochters Lijsbeth en Anna en hun zoon Cornelus. Vijf minuten van het veerhuis stond de hooge molen, gunstig om den wind in de zeilen te vangen.

Cornelus van den mulder had gisteravond een

vreemde vertelling gedaan van een spook, dat op de Schelde rondzwalkte in een krans van licht.

En nu glansde dat licht er weer...

Plots slaakte Greta een gil en greep ze haar vader bij den arm. Uit het water kwam een zwarte gedaante, die hen snel voorbij vloog.

— O, vader, dat is Kludde... 't waterspook! fluisterde Greta.

— Laat ons in huis gaan, zei Klaas.

Hij was toch ook geschrokken. Greta grendelde de deur.

— 't Leek wel een groote hond, die uit 't water kwam, sprak Klaas.

— Kludde kan allerlei gedaanten aannemen, vader; een hond, een wolf, een ezel, soms een mensch.

— Onzin! Dat zijn van die oude, gekke vertellingen.

— Maar vader, boer Leenderts vertelde laatst toch ook, dat zijn knecht dronken van 't dorp kwam en Kludde in de gedaante van een grooten hond op zijn rug ging hangen en de knecht hem moest mee sleuren...

— Een dronkaard kan veel fantaseeren...

Vele langs de Schelde geloofden aan een waterspook, Kludde die de menschen allerlei poetsen speelde.

— Laat er ons over zwijgen! zei Klaas Moerman. Zet het eten gereed, Greta...

Na het avondmaal rookte Klaas zijn pijpje bij den haard. Greta nam haar breikous. 't Was stil in het veer-

huis, sedert moeder stierf. Klaas zat sindsdien veel in gedachten. En 't was een akelige tijd ook. De Franschen speelden baas in België en Nederland. 't Is zoo-
wat honderd vijf en twintig jaar geleden, wat we nu vertellen. De menschen hadden niet veel vrijheid. Fransche oversten verboden nu dit, dan dat. En ze dwongen jonge mannen naar hun leger te gaan. De Franschen wilden al vechtende nog in andere landen meester worden.

Greta dacht aan 't zonderlinge licht. Ze schrok toen er eensklaps geklopt werd.

— Zou er nog iemand over willen? vroeg Klaas.

— Maar vader, ge moogt na zonsondergang niet varen van de Franschen.

— De Franschen, de Franschen... wat recht hebben die hier.

— Wilt ge nog overzetten?

— We zullen zien.

— Maar vader... het licht... het spook...

— Onzin!...

't Geklop klonk ongeduldiger. Klaas deed open. Maar 't was geen reiziger, die binnen trad.

Klaas Moerman herkende François, den Franschen dorpskommandant, die al lang hier vertoefde en gebroken Vlaamsch sprak met Fransch doorspekt.

— Bonsoir, zei hij, Ikke koom laat, nok, hé?

— Ja, antwoordde Klaas, die niet vriendelijk keek.

— Isse met een order...

— We hooren we niet anders dan orders en kunnen er niet meer wijs uit.

— Daarvoor wij zijn de baas en heb u vrij kemaakt.

— Vrij!

— Ah ja... De heer van de kasteel speelde de baas...

— Er is hier geen kasteel. En we waren vroeger vrijer dan nu!

— Kij zijt nooit kontent niet, skipper! Maar, allez... ikke heb een order... Onze soldaat aktervolkt een kasteelheer van Gent, een tiran...

— Wat heeft hij dan misdaan?

— Isse vroeger wekkeloop naar de Engelsmans... En isse teruk gekoom in Gent, als spion. Hij wil de Engelsmans hier breuk om ons wek te jaak. Maar hij isse verraad... En nu wil hij vlucht. Als hij hier koom om over te vaar, kij moet hem vast pak...

— En als hij sterker is dan ik! Of als hij volk mee heeft? Dan word ik misschien vast gepakt en in de Schelde geworpen en ik heb geen zin te verdrinken.

— Ja, maar luister... Kij doet of kij hem over vaar en zend uw meisen naar de dorp om mij te haal. En ik dan koom met mijn volk... Kij vaart teruk en de kasteelheer is gevank! Die kasteelheer isse nu een generaal in de Engelsche leger... en hij koom hier afsprek met mannen om hem te help als hij met Engelsche soldaat binnen valt...

— Hij zal wel wijzer zijn dan om zich hier te wa-

gen, waar het vluchten zoo moeilijk is met al het water...

— Wij weet dat hij naar deze kant wekke loop is, beweerde François, de kommandant. Onze spion heb hem gezien...

— 't Spook hebben ze misschien gezien...

— Wadde isse daade van de spook. Meer mensch spreek daarfan...

— Ja, ge moogt wel oppassen, kommandant, als ge zoo laat op de wegen loopt... Dat spook is Kludde, de waterduivel. Die woont in de Schelde. En elken avond komt hij aan land, nu als een hond, dan als een wolf, of hij verandert zich in een mensch zoo hoog als Liebaarts molen.

— Maar isse dadde waar?

— Ge hebt er nog van gehoord?

— Ja... En wadde doet die spook?

— Iemand op den rug hangen... of den nek toenippen ook... En bijten en in 't water gooien... Allerlei wat niet deugt, kommandant!

François scheen ongerust, al zei hij, dat hij niet bang was.

— Kij weet nu de order, hernam hij, Attention... als de kasteelheer langs hier koom, moet hij gepakt zijn

De kommandant vertrok. En Klaas grendelde de deur.

— De domme, verwaande kinkel gelooft alles van den waterduivel, zei hij. Hij was angstig. Praats genoeg en bluffen en snoeven... En nu loopt hij zeker

hard naar huis... Ik heb hem bang gemaakt, opdat hij 's avonds in zijn huis zou blijven. Hoe minder hij uitloopt, hoe minder hij ook de menschen kan lastig kan vallen. HA, ik zou een kasteelheer gevangen moeten nemen... Ja, die Fransche republikeinen haten de heeren en ze hebben er veel op het schavot gebracht in Frankrijk zelf. Veel van onze kasteelheeren zijn naar Engeland gevlucht. Ik zeg niet dat ze altijd rechtvaardig en goed waren voor hun boeren. Maar de Franschen zijn nog erger... En ik zal voor hen geen politiemann zijn.

— Wat zoudt ge doen, vader, als die heer kwam?

— Een landgenoot? Hem helpen natuurlijk, als ik kans zie...

— Maar François zou u straffen... misschien in de gevangenis steken...

— Maar hij zou er natuurlijk niets van mogen merken. Landgenooten verraden, ha, die Fransche baas-speler meent zeker, dat we hier schurken zijn!

Vader en dochter spraken nog een poosje over het gekregen bevel.

Ze schrokken toen er eensklaps luid geschreeuw klonk. Er viel iemand tegen de deur.

— Skipper... de spook... doe oop... vite... vite... (vlug, vlug).

— 't Is de kommandant, fluisterde Klaas...

— O, vader, laat hem binnen! zei Greta. 't Is toch waar, dat het spookt...

Klaas lachte.

— Hoor hem eens! hernam hij zacht. Laat hem maar even kermen. Hij blaft de menschen genoeg toe.

— Skipper toch... als te blijft... doe oop... toe, vite... de spook zit akter mij...

— Dat is nu die moedige kerel! spotte Klaas. Ik zal hem dan maar binnen laten...

Hij schoof de grendels weg. En doodsbleek sprong François in huis.

— Fermez la porte (sluit de deur)... vite... de deur gesluit houden! hijgde hij. Die spook mak niet koom binnen...

De kommandant viel op een stoel neer.

— Hebt ge Kludde gezien? vroeg Klaas Moerman oolijk.

— Ja, als een hond... zoo groot als een paard... En hij heeft akter mij keloopt, en leelijke dink geroept... Hij heeft tegen mijn beenen gesprinkt en voorzeker gebijt...

François onderzocht zijn beenen, maar kon toch geen wonde vinden. Hij kalmeerde wat. Greta bracht hem een glas water.

— Skipper, gij moet gaans met mij mee, zei de kommandant.

— En mijn dochter alleen laten, zeker!

— Zij kan de deur gesluit houd... Ikke moet naar huis...

— En ge durft niet alleen gaan! Een kommandant.

— Van mensken ikke nietbang zijn... Ikke durf

vecht tegen alleman... Maar een spook isse wadde anders...

— En als de waterduivel mij aanvalt! Ik moet straks alleen terugkeeren. Is dat rechtvaardig?

Maar François bekommerde zich niet om rechtvaardigheid. Hij dreigde den veerman met zware straf. En Klaas besloot den bangerik dan maar te gehoorzamen. Samen vertrokken ze...

II

Greta bleef dus alleen. Ze was angstig. Ze geloofde aan het spook. O, welk een akelige avond! En als haar vader nu maar veilig terugkeerde!

Nogmaals werd er geklopt. En Greta hoorde een bekende stem, die van Cornelus, den molenaarszoon. Blijde met dit bezoek, deed ze open. Maar Cornelus was niet alleen. Met hem traden vier heeren binnen. En een van hen vroeg op hoogen toon:

— Waar is de veerman?

— Vader is naar 't dorp. antwoordde Greta.

— Gij zet ook de menschen over?

— Ja, maar we mogen niet varen na zonsondergang.

— Dan zult ge het nu wel doen, hernam de heer. Wij moeten naar Walcheren.

't Was het eiland aan de overzijde.

— Wacht tot vader terug is!

— Neen, we hebben geen tijd.

De heer legde een goudstuk op tafel en vervolgde:

— Zulk loon zult ge nooit ontvangen hebben.

— Maar ik mag niet varen kreunde Greta.

— En ik zeg, dat ge moet!

— Doe het maar, Greta sprak Cornelus Liebaart.

Ik zal ook roeien...

— Maar wat moet vader denken, als ik weg ben?

O, mijnheer is zeker de kasteelheer van Gent?

En Greta vertelde welke boodschap de kommandant was komen doen.

— Een reden te meer om ons haastig uit de voeten te maken, zei de heer die het woord voerde

Hij gaf de anderen een wenk. En Greta werd vastgenomen en mee geleid.

— We moeten gehoorzamen, zei Cornelus. Ik kwam van 't dorp en werd ook beetgepakt, 'k Moest de heeren naar 't veerhuis brengen.

— We kunnen niet anders handelen, 't gaat om ons leven. 't Spijt ons, dat we geweld moeten gebruiken, zei de heer.

— En als de kommandant alles hoort worden wij gestraft! kloeg Greta schreiend.

— De vent zal niets vernemen als gij beiden zwijgt. Hij ligt in zijn bed te snurken. Ge behoeft niet tot Walcheren te varen. Wacht maar... ge zult verrast zijn hoe spoedig ge moogt terug keeren.

Greta begreep dat ze doen moest wat de vreemdelingen wilden. Ze koos de groote boot, dan kon ze zeilen. Cornelus die ook verstand had van varen,

hielp haar. En spoedig waren ze van den wal weg.

Greta zat aan 't roer. Cornelus lette op 't zeil. De leeren spraken zacht onder elkaar.

't Was voor Greta een vreemde reis. Ongerust dacht e aan vader. Wat moest die denken als hij bij zijn terugkomst, merkte, dat zij verdwenen was... En als 'n aan de ooren van den kommandant kwam?

Ze vond het gedrag van de heeren onrechtvaardig. Die deden net als de Franschen, baas spelen en dwingen.

Eensklaps schrok Greta.

— Het licht! riep ze uit. 't Spooklicht...

Ook Cornelus ontstelde. Dat licht had men reeds enkele avonden gezien...

— Stuur naar dat licht toe! zei de heer, die de voorraamste scheen.

— Oeh, ik durf niet! kermde Greta. 't Is van 't waterspook, van Kludde!

— Wat onzin bazelt ge nu?

— Ja, ja... 't waterspook... Het doolt al heel den avond rond.

— Wat bijgeloof! Meisje, stuur naar dat licht toe, en als wij daar zijn moogt gij terug keeren.

— Maar Kludde zal uit het water oprijzen en aan de boot hangen en ze omver trekken, sprak Cornelus. Hij heeft dat nog gedaan.

— Zijt gij ook al zoo'n dwaashoofd? vroeg de heer. De franschen zijn de lastige spoken nu in ons land; andere zijn er niet. Dat licht is van een boot,

die ons opnemen zal. En dan moogt gij beiden naar
utis.

— Van een boot! stamelde Greta.

— Ja...

— Maar neen, heer, het is geen scheeps-lantaarn.

— Zeg ik dat? Het is een vuurtje, een sein om
ons te wijzen waar de boot ligt.

— O, dat is wat anders! riep Cornelus uit. Nu be-
grijp ik het.

— Ge moest u schamen voor zoo'n grooten lum-
mel om aan spokerij te gelooven, bromde de heer.

— Maar Kludde bestaat toch...

— Noem uw kommandant Kludde. Het is een
menschenplager.

Cornelus zweeg maar. Die heer kon zoo barsch uit-
vallen. Greta stuurde nu in de richting van 't vreemde
licht, toch wat angstig nog.

Maar dan zag ze inderdaad den vorm van een vaar-
tuig. Cornelus liet het zeil zakken.

— Gent, riep iemand van 't ander schip.

— Engeland! antwoordde de heer.

't Waren de wachtwoorden.

— Voorzichtig, dat ge niet botst! klonk het waar-
schuwend.

Maar Greta kende haar vak en behendig stuurde
ze haar boot naast de andere. Cornelus hing kurk-
zakken uit, opdat de schepen niet tegen elkander zou-
den stooten.

De heer gaf Cornelus ook een goudstuk.

— Voor uw moeite, zei hij. Het spijt ons, dat we
geweld moesten gebruiken. 't Kon niet anders. Maar
als gij beiden uw mond houdt vernemen de Franschen
niets.

— Wij zullen natuurlijk wel zwijgen, verzekerde
Cornelus.

— Anders gingen we de gevangenis in, beweerde
Greta.

Ze zag nu, hoe het geheimzinnig licht voort kwam
van een vuurtje in een ijzeren pot.

De heeren stapten op de andere boot over.

— Wij kunnen nu weg, hé? vroeg Cornelus.

— Ja! zei de heer. Dus mondje toe. En bedankt!
Goede reis.

— We wenschen u 't zelfde, hernam de molenaars-
zoon.

Greta en hij voeren terug. 't Ging nu trager, want
de wind werkte niet mee als bij de heenreis. Er werd
gelaveerd.

— 't Valt mee dat we niet naar Walcheren moes-
ten, zei Cornelus.

— Vader zal nu al erg ongerust zijn. Maar wat
kon ik doen?

— Ge moest gehoorzamen, net als ik. Wel, ik
kwam van 't dorp. Opeens sprongen die mannen van
achter de boomen en pakten me vast. Ik dacht dat
het Franschen waren, die me voor een deserteur aan-
zagen. Maar ik moest pas 't volgend jaar dienen. 'k

Maakte me dus niet ongerust, al schrok ik eerst. Ze zeiden dan in 't Vlaamsch dat ik ze naar 't veerhuis moest brengen. Die groote mijnheer voerde eigenlijk alleen het woord en hij was barsch.

— Tegen mij ook! Ik vind hem al zoo onrechtvaardig als François, de kommandant.

— Neen, Greta. Van François krijgt ge nog wat scheldwoorden, als hij u iets beveelt. En deze heer gaf goudstukken.

— Dat is waar! Maar, dat hij ons in gevaar bracht kon hem niet schelen.

— Hij vlucht voor zijn leven... Wie zou daar met zijn boot geweest zijn?

— Ik kon hem in het donker niet herkennen, maar de stem leek op die van Joos, den garnaal visscher.

— Dat is waar! Hij moet in 't komploot geweest zijn. En wij, die het licht voor spokerij hielden.

— Maar ik heb Kludde uit het water zien komen, beweerde Greta.

— Wanneer?

— Van avond! En hij heeft den kommandant ook achtervolgd.

Greta vertelde nu, waarom haar vader nog naar 't dorp was gegaan. Maar dan werden beiden stiller... Ze dachten aan den waterduivel, het spook der Schelde. En 't was of ze vreesden dat hij, als in oude vertellingen, plots uit de golven opduiken en de boot vastgrijpen zou, om ze te doen kantelen.

Klaas Moerman vond het al vreemd, toen hij terug keerde, dat de deur van zijn huis niet gegrendeld was. Hij trad binnen. De lamp brandde nog. Maar Greta was er niet.

— Al naar bed? En de deur niet sluiten? monpelde de veerman.

Hij ging naar boven.

— Greta! riep hij.

Maar er kwam natuurlijk geen antwoord.

Klaas Moerman werd gewaar, dat zijn dochter niet in huis was.

Dan zag hij het goudstuk op tafel liggen. Hij begon te begrijpen en liep naar den oever. De zeilboot was weg.

— Iemand heeft Greta gedwongen hem over te zetten, zei Klaas. Zeker die kasteelheer! Of Greta deed het vrijwillig. Ze had beter gewacht tot ik terug was. Toch is het flink van haar!

Moerman staarde naar de rivier, maar kon niets onderscheiden. Hij zou hier wachten... Zeer gerust was hij toch niet.

Na een kwartier hoorde hij van de landzijde stemmen.

— O, Franschen! dacht Klaas met schrik. Ze zullen alles merken...

Hij wilde haastig in huis loopen, maar de soldaten waren daar al. En François, de kommandant, die in zulk gezelschap niet bang was voor Kludde, had hen van 't dorp begeleid, op bevel van een hooger officier.

— Skipper, zei François, nu wij weet zeker, dadde de kasteelheer naar isse keloopt!

— Vraag hem wat hij buiten doet, zei de officier, die alleen fransch kende, aan een taalman die steeds met hun mee ging.

— Wat ik buiten doe? hernam de veerman. Wel ik kom juist van het dorp. Dat kan François getuigen. Die is hier van avond al geweest en hij was bang voor spoken en ik moest hem weg brengen.

Klaas deed het heele verhaal tot groote vroolijkheid der soldaten.

— Maar kij vertelt leugens! riep François woedend. Ik nit heb gespreekt van spoken.

— Dat is zelf durven liegen, kommandant.

François herhaalde in 't Fransch dat Moerman fabels verzon, om een reden uit te zoeken voor zijn aanwezigheid buiten.

— Dat Fransch gearleer versta ik niet, hernam Klaas. Maar de kommandant zal wel liegen.

— Kij hebt dien verrader geholpt! schreeuwde François.

— Zoo, zit ik dan in mijn boot?

— Uw dochter isse zeker wegvaart?

François liep naar den oever. Dadelijk was hij terug.

Er ligt maar een schuitje! zei hij triomfantelijk, in het Fransch. De dochter is met de zeilboot weg en den spion!

De taalman moest Klaas verhooren... En deze bekende nu, dat zijn dochter afwezig was toen hij terug keerde.

— Zet ze vluchtelingen over, dan hebben deze haar gedwongen, hernam hij. Ze moest gehoorzamen. Had de kommandant mij niet verplicht met hem naar 't dorp te gaan, dan zouden vreemden hier niet den baas gespeeld hebben!

Brutaal hield François bij hoog en laag vol, dat Klaas Moerman hem niet vergezeld had.

De officier zette op den dijk een wacht uit en liet Klaas in zijn kleine schuit stappen.

— De boot achterna! gebod hij.

Moerman zei dat hij met roeien onmogelijk het zeilvaartuig kon inhalen. En waar stевenden de vluchtelingen heen?

— Is er geen zeilvaartuig in de buurt? vroeg de officier aan François.

— Neen, wel in de haven van Breskens, een uur of twee hier van daan!

— Eisch paarden op en rijd er met mijn luitenant heen! Vaar met een schuit naar Vlissingen en bericht er de overheid, dat de spion uit Engeland over de Schelde ontsnapt is. Hij moet ergens ginder terecht komen. En weer u nu meer dan ge hier gedaan hebt!

Klaas werd in huis geleid. Op tafel lag nog het goudstuk.

— De prijs van 't verraad, zei de officier. Die kerel liegt. Hij heeft zijn dochter laten het werk doen. Taalman, zeg hem, dat op zulke hulp aan onze vijanden de doodstraf staat.

Moerman beweerde nogmaals, dat hij van niets wist en Greta vast en zeker door dwang gehandeld had.

— Ze zal terug keeren, ondervraag haar zelf. En wees barmhartig, voegde hij er bij

Maar de hoge officier keek nijdig als een spin. Er was zoo veel moeite gedaan, om den edelman, die te Gent vertoefd had, aan te houden. Van avond had men zijn spoor ontdekt. Men wist, dat hij slechts een kleinen voorsprong had. Aan de Schelde moest men hem vangen...

En nu weer was hij ontsnapt, hier aan dit veerhuis. Eenigen tijd ging voorbij. Men hoorde dan gerucht buiten. De officier ging zien.

— Greta zal terug zijn, dacht Klaas, die binnen moest blijven.

Soldaten leidden zijn dochter en Cornelus Liebaart in het veerhuis.

— Vader! riep Greta angstig.

— 't Is alles dwang geweest! kreet Cornelus, die van den vertoornden officier al een opstopper had gekregen.

Greta en Cornelus deden hun verhaal. Maar de of-

ficier noemde alles leugen en bedrog. De taalman bracht zijn woorden over.

— Mijn dochter liegt niet! riep Klaas Moerman uit. Wat kan een zwak meisje doen tegen vier mannen!

De officier gebod hem te zwijgen.

— 't Zit hier vol verraders, beweerde hij. Een vent dus, die op de rivier met een boot gereed ligt om de vluchtelingen te ontvangen. De veerman, die zijn dochter laat varen. Een molenaarszoon helpt. Maar ik zal een streng voorbeeld stellen. Het meisje kan hier blijven. Ze is minderjarig. Maar haar vader en die jonge lummel moeten geboeid naar 't dorp.

Greta weende en vroeg om genade. Cornelus wilde zich verzetten.

— Is dat recht? schreeuwde hij.

De officier gaf hem een klap om de ooren.

— Lafaard! verweet Cornelus hem, driftig wordend.

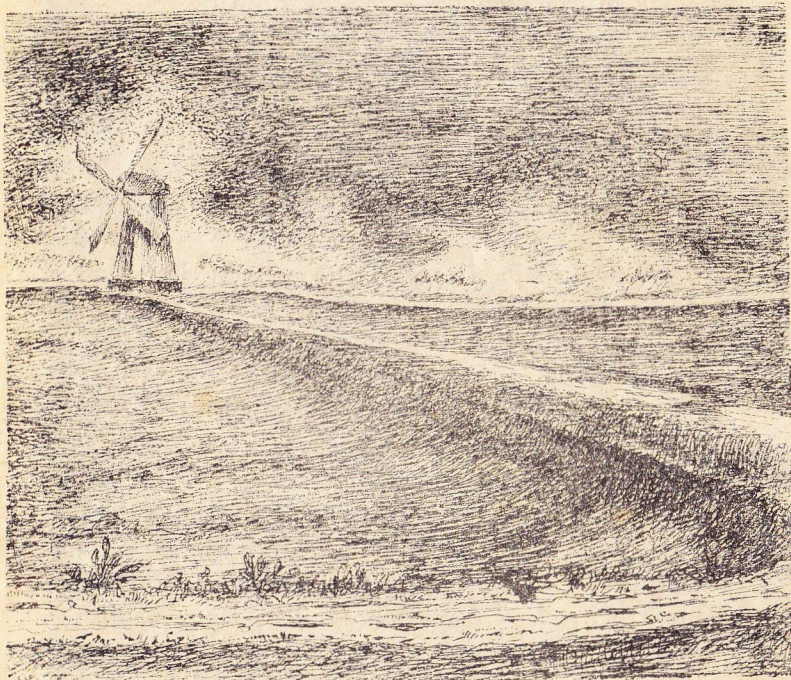
— Houd u kalm ried Klaas Moerman zijn lotgeoot aan. Greta, ga naar den molenaar en blijf daar.

Het meisje zonk voor den officier op de knieën.

— Vader heeft geen schuld... hij was naar 't dorp! kermde ze. En ik werd gedwongen te varen. Die mannen trokken mij naar de boot.

Maar haar bede om barmhartigheid werd niet verhoord. Klaas Moerman en Cornelus Liebaart werden gevankelijk meegevoerd. En de heele bende trok af. De officier had het goudstuk als bewijs in zijn zak gestoken.

De arme Greta bleef alleen. Ze schreide luid. Dan liep ze naar den molen. Ze dacht nu aan Kludde niet meer. Er was ander gevaar. O, wat zouden de Fran-

schen met vader doen? En met Cornelus?

Op den dijk stond de hooge molen. In het muldershuis heerschte ook onrust. Waar bleef Cornelus? Zou

hij zich zoo lang in 't dorp ophouden? De mulder was gaan zien. Hij wist dat zijn zoon nog al driftig was en soms te veel zei tot Fransche ambtenaren of soldaten. 't Was misschien weer gebeurd, en wie weet, zat Cornelus niet in de gevangenis onder den toren...

De molenaarsvrouw en haar dochters zagen nu verrast Greta Moerman binnen komen. En ze hoorden het verhaal, dat hun hevig ontstelde. Allen begonnen te weenen.

't Duurde nog wat eer Liebaart thuis kwam.

De mulder zag bleek.

— Ge weet al van Greta wat er gebeurd is, zei hij. Onze jongen zit met den veerman onder den toren. De Franschen beweren dat hij vluchtelingen heeft geholpen.

— Hij werd gedwongen! riep moeder uit.

— Ik weet het rechte niet. De officier wilde me niet ontvangen. En François, onze kommandant was nergens te zien. Wat is er eigenlijk gebeurd, Greta?

Het meisje vertelde het nogmaals.

— Als morgen alles beter onderzocht wordt en de officier kalmer is, zullen Cornelus en Moerman vrij komen, voorspelde Liebaart om allen gerust te stellen.

Maar zelf was hij ook angstig.

Greta overnachtte in 't molenhuis. Ze kon niet slapen, en bad voor vader en Cornelus Liebaart.

IV.

Den volgenden morgen ging Greta met den mulder naar het dorp. Halverwege ontmoetten ze den veldwachter, iemand van de gemeente.

— Greta, ik moet u juist komen halen, zei hij.

— Waarom, Gerard? vroeg Liebaart.

— Er is een vreemde officier, een hooge sinjeur, die van uniform al is hij misschien vroeger veel minder geweest dan ik. Hij raast en vloekt tenminste als de gemeenste kerel. Maar ja, hij is baas. Hij beweert, dat Klaas Moerman en uw Cornelus een Engelschen spion voortgeholpen hebben over de rivier. En... ja, 't lijkt me ernstig, mulder, die snoeshaan wil nu kriegsraad houden. Greta moet getuigen. Het rechte van de zaak weet ik niet. Door den taalman liet die groote baas me zeggen, dat ik een ezel ben, omdat ik niet meer Fransch ken dan «owie en non mesjeu» en «siel voe plee en bonjoer commandant» en nog zoo'n beetje flauwe complimenten. We zijn geen Fransch h  ! en spreken onze eigen taal, betoogde de veldwachter.

Liebaart vertelde nu wat er gisteravond gebeurd was.

— Dus toch vluchtelingen de pijp uit! hernam de veldwachter. En nu zal die officier van een nog hoo-

geren baas op zijn kazak krijgen! Daarom is hij hij zoo woedend alsof hij vuur ingeslikt had!

— Maar wat gaat hij met Cornelus en Moerman doen?

— Ja, mulder, wat gaat hij doen? Laat Greta nog eens alles vertellen, er is dwang geweest. Dat Gent-sche heerschap had wel eens mogen bedenken, dat onze menschen in groot gevaar kwamen. Held zijn en anderen in de ellende brengen, is niet eervol, dat vind ik. Onze heeren denken ook dat iedereen voor hen moet klaar staan.

Zoo kwam het drietal in 't dorp. De officier wandelde voor het gemeentehuis op en neer. Hij zag Greta en gaf een bevel aan soldaten. Deze namen het meisje van den veldwachter over en leidden haar binnen.

Liebaart naderde de officier. De taalman was daar ook, en vroeg wat de mulder wenschte.

— Zeg eens aan den officier dat ik de vader van den jongsten gevangen ben, vroeg Liebaart.

De officier hoorde dit en keek nijdig naar den molenaar.

— Vertel dien onbeschaamden knuppel, dat hij blij mag zijn ook niet in de gevangenis te zitten, beval hij den taalman.

— Maar ik kom voor mijn kind! riep Liebaart uit.

Soldaten joegen hem weg, van een afstand zag hij, hoe Cornelus en Klaas Moerman van onder den toren werden gehaald.

Liebaart riep naar zijn zoon. Cornelus hief zijn ge-

boeide hand op. De gevangenen stapten het gemeentehuis binnen.

Vóór de huizen stonden de menschen. Liebaart vertelde, wat er voorgevallen was. Men zei: dat de officier daarvoor Cornelus of den veerman toch niet straffen kon.

De krijgsraad duurde niet lang. Na een kwartier kwam Greta luid schreiend buiten. Liebaart snelde naar haar toe.

— O, ze zullen vader en Cornelus morgen dood schieten! riep het meisje.

De molenaar werd bleek en beefde. Hij liep het gemeentehuis binnen.

— Recht, doe recht! smeekte hij.

— Weer die kerel! snauwde de officier. Leid hem vóór me!

En de taalman moest de woorden aan den armen vader overbrengen.

— Om verraad wordt uw zoon morgen gefusilleerd, juist als Moerman. Morgen om negen uur moogt ge van hem afscheid nemen en uw familie meebrengen. Zeg dat ook aan Moermans dochter. Ik geef geen genade. We zullen hier eens een streng voorbeeld stellen.

Toen werd Liebaart buiten gedreven. 't Gansche dorp was vol ontsteltenis. De menschen toonden zich verontwaardigd. De soldaten patroeljeerden. Wee, wie het wagen zou, een poging tot verzet te doen!

De gevangenen werden vlug onder den toren geleid.

— Cornelus! riep Liebaart.

— Vader! gilde Greta.

Maar ze mochten niet bij de ongelukkige veroordeelden.

In het molenhuis zat de familie dien namiddag wanhopig bijeen. Greta was er ook. Men hield nog wat loep. Een broer van Liebaart was naar Gent gereden om daar den Franschen generaal genade af te smeeken.

Er kwam bezoek. Joos, de garnaalvisser, trad binnen. En na gegroet te hebben vroeg hij:

— Kan niemand ons beluisteren?

— Neen, zei Liebaart. Wat is er?

— Cornelus en Moerman zijn ter dood veroordeeld, sprak Joos. Ik hoorde het zoo even, toen ik te Bier-vliet binnen voer. Ik heb de vluchtelingen ook geholpen. Greta, ik was het die met mijn boot op de Schelde lag en seinen gaf. Al eenige avonden breng ik menschen over naar een Engelsch schip.

— Maar gij zijt niet gevangen! riep vrouw Liebaart bitter. O, mijn armen jongen! Morgen moet hij sterven!

— Luister, ik heb meer te zeggen, hernam Joos. Ik kan slim handelen. Dat deed ik met die ontvluchtelingen ook. Mijn hond werkte mee. Die zwom naar wal en liep dan naar huis. En in een houten doosje aan zijn hals zaten briefjes. Zoo was ik in betrekking met iemand, die hier te lande de ontvluchting regelde.

— Maar waarom kwaamt gij dan niet aan wal

om die menschen op te nemen en dwong men Greta en Cornelus te varen?

— Als ik te veel binnen voer, zou het de opmerkzaamheid gewekt hebben, zei Joos. Mijn broer bracht de vluchtelingen aan. Gister avond was hij ziek. En een voorname heer moest weg. Daarom trad hij zoo geweldig op.

— Maar hij is veilig en mijn jongen wordt dood geschoten! kloeg Liebaart.

— En vader ook! snikte Greta.

— Neen, dat zal niet gebeuren, verzekerde Joos. Allen keken hem aan.

— Nu Cornelus en Moerman door ons in dien toestand zijn geraakt, is het plicht hen te verlossen, van avond moet ik een laatste groep jonge mannen overbrengen, Gentenaren, die weigeren soldaat te spelen. En met hen haal ik uw zoon en Klaas uit den toren.

Allen keken Joos hoopvol aan.

— Ik heb een plannetje, beweerde de garnaalvis-

En dan nemen we Cornelus mee naar Engeland. Anders maken ze er't volgende jaar een soldaat van. En Greta, gij en uw vader, vergezellen ons ook. In Engeland verdient een schipper als uw vader nu flink zijn brood.

Joos sprak nog een heelen tijd voort. En er was nu meer moed in 't molenhuis.

V

't Was avond. Bij den officier kwam een haveloos gekleede man. Hij zei, dat te twaalf uur bij Breskens wel twintig deserteurs over den stroom wilden vluchten. Voor een goed loon wilde hij ze verraden.

De officier keek verheugd. Hij had den edelman niet kunnen aanhouden. Maar als hij twintig deserteurs snapte, zou de generaal te vreden zijn. En dadelijk gaf hij bevelen. Drie soldaten moeten blijven om den toren te bewaken. Alle anderen stapten met den officier in de richting van Breskens...

Onder den toren zaten Cornelus en Moerman treurig bijeen. Ze hadden veel geweend. Cornelus dacht aan zijn ouders en zusters. En Klaas was zeer om Greta bekommerd. Ze baden om bevrijding... O, misschien zou de officier tot inkeer komen. Sterven, het was hard. Soms sprong Cornelus op en vervloekte hij 't onrecht. En hij noemde de dorpelingen lafaards, dat ze zoo iets lieten gebeuren!

Ze hoorden de klok boven hen elf uur slaan...

Plots ontstond er buiten hevig lawaai.

— Wat is dat? kreet Moerman.

— Misschien opstand en komen de dorpelingen ons bevrijden! riep Cornelus.

En waarlijk de deur vloog open. Iemand trad binnen met een lantaarn.

— Joos! schreeuwde Klaas.

— Ja, goede vriend... we komen u bevrijden! Vlucht u niets vragen... Greta wacht u... Cornelus... gauw ze thuis gegroet en er mee naar Engeland... Ge zijt niet meer geboeid? Te beter!

Joos had woord gehouden. Een schare Gentenaren hadden gemakkelijk de drie soldaten overmeesterd, nadat Joos door list de anderen verwijderd had. Een neef, had den officier de geschiedenis van die deserteurs bij Breskens wijs gemaakt.

't Dorp ontwaakte. Maar toen de menschen buiten kwamen, was de bende al weg, en lagen de drie Fransen onder den toren, stevig geboeid en met een prop in den mond, zoodat ze zelfs niet om hulp konden roepen.

En aan den dijk viel Greta vader in de armen en nam de muldersfamilie afscheid van Cornelus. Liebaarts broer was zonder hoop uit Gent terug gekeerd. Maar Cornelus kon het thans zonder genade stellen. Men mocht niet talmen. De zoon van Joos en een vriend hadden de schuit van den garnaalvisscher aan het veerhuis gebracht. Moerman nam zijn spaargeld, Greta wat kleederen... En de boot stak van wal.

Dicht bij Breskens was de officier met zijn soldaten aan 't dolen, want de gids had zich plots in de duisternis uit de voeten gemaakt.

De officier begreep dat hij bedrogen was. Hij vermoedde een nog erger gebeurtenis.

Hij keerde met zijn soldaten terug. Op het dorp was alles stil. Maar de officier zag de wacht niet meer. Hij kon den sleutel van de torendeur niet vinden en moest een smid halen om het slot open te breken. En toen zag hij de gevangen soldaten.

Hij was razend. De soldaten moesten naar den dijk, maar het schip was al weg. De officier stormde naar den molen. Liebaart en de zijnen lagen te bed.

— Waar is uw zoon? schreeuwde de officier.

De mulder stond op.

— Jongens van elders hebben hem uit den toren gehaald en hij is met hen weg. Ge zoudt toch niet eischen dat ik hem belette te vluchten.

— Maar waar is hij heen?

— Zou ik het zeggen, als ik het wist? Liever liet ik me dood schieten. Ik ben vader!

Nijdig nam de officier den molenaar mee naar 't dorp.

Maar den volgenden dag kwam de generaal uit Gent. Die onderzocht alles.

— Den veerman en den jongen Liebaart hadt ge kunnen dood schieten, doch de vader is onschuldig, zei de generaal.

Liebaart werd vrij gesteld. François kwam van Vlissingen terug. Hij kreeg een flinken uitbrander.

De vluchtelingen bereikten Engeland. Nu wisten

Cornelus en Greta, dat de hond van Joos... Kludde was geweest, de hond, die ook François op de vlucht had gejaagd.

Vele jaren later toen de Franschen weg waren en Cornelus met Greta getrouwd was en met Klaas in het veerhuis woonde, kwam een edelman op bezoek. Het was de vluchteling uit Gent

Nu gaf hij Cornelus, die Klaas opvolgde, als veerschipper, een nieuwe, schoone boot. Allen spraken nog over dien roerigen avond.

Maar Greta en Cornelus waren nu niet meer bang voor een spook van de Schelde.

EINDE.

De boekjes der Kinderbibliotheek kosten nu 60 centiemen.

Van A. Hans' Kinderbibliotheek verschijnt elke week een boekje. Men kan het in de boekwinkels koopen. Is er geen winkel, dan aboneere men zich. 7.80 fr. per drie maanden.

A. HANS-VAN DER MEULEN,
Kinderbibliotheek, Contich.

Greta, dat de hond van Joos, Kludde was geweest, de hond, die ook François op de vlucht had gejaagd.

Vele jaren later, toen de Franschen weg waren, en Cornelus met Greta getrouwd was en met Klaas in het veerhuis woonde, kwam een edelman op bezoek. Het was de viuchteling uit Gent.

Nu gaf hij Cornelus, die Klaas opvolgde als veerschipper, een nieuwe, schoone boot. Allen spraken nog over dien roerigen avond.

Maar Greta en Cornelus waren nu niet meer bang voor een spook van de Schelde.

EINDE

BESTE HANSVRIENDJES, GRATIS PREMIE VAN FR. 100,—

Ieder exemplaar onzer Kinderboekjes is nu genummerd. Bewaar deze boekjes zorgvuldig en verzamel ze zoo veel mogelijk. Met een weinig geluk kunt U inderdaad veel geld verdienen.

Elke maand worden er door trekking VIJF nummers aangeduid dewelke elk een som van Frs 100,— in geld bekomen. Het volledig boekje met het winnend nummer moet ons ingezonden worden, om de prijs van Frs 100,— in ontvangst te kunnen nemen. Werp uw boekjes dus niet weg, maar bewaar ze minstens een maand, het is mogelijk dat U juist het winnend nummer in uw bezit hebt.

Hier het nummer :

576215 0N

DUS GOED BEWAREN — TREKKING EINDE DER
MAAND.

Drukkerij Braekke, Wetteren.

A. HANS'
KINDERBIBLIOTHEEK

Het Spook van de Schelde

WEKELIJSCH
UITGAVE
A. HANS
VAN DER MEULEN
EN KINDEREN
P.V.B.A.
KONTICH

3 fr
1085